

Ο ΒΟΥΡΔΟΥΛΑΣ

“Όσοι έχουν έστω και άμυδρή ιδέα για τὸ τί θὰ πῆ φυλακὴ στὴν Ἑλλάδα—ἴσως και στὰ περισσότερα μέρη τοῦ κόσμου—θὰ ἔνωσαν βέβαια δυσφορία μαθαίνοντας ὅτι ὁ Ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης ἀπέσυρε τὸ νομοσχέδιο «περὶ παιδικῶν δικαστηρίων» πὸν εἶχε κατατεθῆ στὴ Βουλὴ ἀπὸ τὸν προκάτοχό του. Γιατὶ ἡ ἀφορμὴ γιὰ τὴν ὁποία τὸ ἀπέσυρε—«Γιὰ νὰ μελετήσῃ»—δείχνει ὅτι ὁ θεσμὸς αὐτός, πὸν εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ εἰσαχθῆ τὸ γρηγορώτερο στὸν τόπο μας, θὰ ἀργήσει ἀκόμα πολὺ νὰ πραγματοποιηθῆ. Ὁ κ. Ρηγανάκος, πὸν εἶχε συντάξει τὸ νομοσχέδιο, τὸ μελετοῦσε χρόνια τώρα, ἔκαμε ὀμιλίες γι αὐτό, δημόσιες διαλέξεις, προετοίμασε τὴν κοινὴ γνώμη γι αὐτό και κατέληξε νὰ προτείνει μεταρρυθμίσεις, πὸν ὅσο κι ἂν γιὰ μᾶς ἦταν ἀνεπαρκεῖς, ἔδειχναν πὸς ἀναγνώριζε τὴν ἀνάγκη νὰ χωριστοῦν οἱ ἀνήλικοι ἐγκληματίες ἀπὸ τοὺς ἐνήλικους, νὰ κρίνονται μὲ ἄλλο μέτρο, νὰ ἀλλάξῃ ριζικὰ ἡ ἀντίληψη τῆς ποινῆς γιὰ τὰ παρὰ πτώματα τῶν παιδιῶν, νὰ ἰδρωθοῦν εἰδικὰ παιδικὰ δικαστήρια. Ἦταν μιὰ ἀρχή. Οἱ γυναικεῖες ὀργανώσεις ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, πὸν ἐνδιαφέρθηκαν γιὰ τὸ ζήτημα, ἐργάστηκαν ἐντατικά, μελέτησαν τὸ νομοσχέδιο ἄρθρο πρὸς ἄρθρο, τὸ συζήτησαν ἀπ’ ὅλες τὶς ἀπόψεις και κατέληξαν νὰ διατυπώσουν τὰ συμπεράσματά τους σὲνα λεπτομερέστατο ὑπόμνημα πὸν τὸ ὑπέβαλαν στὴν Κοινοβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ. Ὡστε εἶχε κάπου νὰ στηριχθῆ ὁ κ. ὕπουργός γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ ἐπὶ τέλους τὸ θεσμὸν αὐτὸ πὸν θὰ λυτρώσῃ τὴ νέα γεννὰ ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ δεσμοφύλακα κι ἀπὸ τοὺς ραβδισμοὺς τοῦ μαστιγωτῆ

Ἄνατριχιάσετε, μάρες, πονέσετε, ἀργιέψετε ἂν

ἔχετε μέσα σας ἀληθινὰ καρδιὰ μάνας. Γιατὶ μίνα ἀληθινὴ εἶναι κάθε γυναίκα πὸν βλέπει σὲ κάθε παιδὶ δικό της παιδὶ και πὸν θὰ σπαράξῃ ἡ καρδιά της, ὅταν μάθει πὸς μέσα στὴ φυλακὴ τὰ παιδιὰ δέρονται μὲ τὸ βούρδουλα, πὸς μερικὰ τρελλάθηκαν και βγήκαν ἀπὸ τὴ φυλακὴ ἄχρηστοι πιά γιὰ τὴν κοινωνία, και γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους, ἄθλια πλάσματα καταδικασμένα στὴ δυστυχία και τὴν καταφρόνια και πὸς ὅλα σχεδὸν—εἶναι ζήτημα ἂν ὑπάρχει και μιὰ ἐξαιρέση—χάνουν μέσα στὸ φυτώριο αὐτὸ τῆς ἐγκληματικότητας κάθε ἀντίληψη ἠθικῆς και ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας.

Ποιὰ λοιπὸν τρομαχτικὴ εὐθύνη ἔχει ὁ ἄνθρωπος πὸν ἔχει στὰ χέρια του σήμερα τὴ δύναμη νὰ γλυτώσῃ τὴν νέα γεννὰ ἀπὸ τὴν βέβαιη αὐτὴ καταστροφὴ και δὲν τὸ κάνει, ἢ και ἀναβίλλει κάτι πὸν κάθε ἀναβολὴ του σημαίνει τόσους ἀνθρώπους χαμένους, τόσα παιδιὰ δυστυχισμένα, τόση ἀθλιότητα, πὸν θὰ μποροῦσε νὰ προληφθῆ; Ποιὰ εἶναι ἡ εὐθύνη του ὅταν ἀντὶ νὰ περισώσει μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ὅτι μπορεῖ νὰ σωθῆ ἀπὸ μιὰ μικρὴ ψυχὴ παιδικὴ μὲ τὸ νὰ τὴν περιβάλλῃ μὲ στοργὴ και φροντίδα μέσα σὲνα ἀναμορφωτικὸ ἴδρυμα, τὴν πετᾷ σὰ σκουπίδι στὸ καλάθι τῶν ἀχρηστων τὴ στέλνει στὴ φυλακὴ γιὰ νὰ πάρῃ τὴ σφραγίδα τῆς ἐγκληματικότητας νὰ μαθητεύσῃ στὴ σχολὴ τῆς ἀτιμίας, νὰ καλλιεργήσῃ μέσα στὴ μολυσμένη αὐτὴ ἀτμόσφαιρα ὅλα τὰ κακὰ ἔρσιχτα πὸν φωλιάζουν μέσα του, ποιὸς ξέρει ἀπὸ πιά μακρονὴ κληρονομιά;

Ἄν ὅμως οἱ ὕπουργοὶ δὲν ἔχουν ἀντίληψη τῆς εὐθύνης τους, πρέπει νὰ τοὺς τὴ θυμίσουν. Καὶ στὴν

περίπτωση αυτή πρέπει να ξεσηκωθούν όλες οι μάνες και **νάπαιτήσουν** να πάψει πια αυτή η άδιαφορία για τη νέα γενεά, αυτή η άστοργία του κράτους για τα μέλη της κοινωνίας που δεν έχουν τη δύταμη να επιβάλουν τη θέλησή τους, που δεν είναι σε θέση να σωθούν μόνο τους, γιατί είναι παιδιά φτωχά, δυστυχήσιμα, απροστάτευτα. "Ας φαντασθῆ για μιὰ στιγμή κάθε μάνα πὸς τὸ παιδί τὸ δικό της, γυμνό, πεινασμένο, κουρδελιασμένο, σπαρταρῶ σὰν ψάρικάτω ἀπὸ τὸ μασίγι τοῦ δεσμοφύλακα. Κι ὡς γίνει τότε ὁ πόθος της κραυγή κι ἀπαίτηση γιὰ νὰ σταματήσει αὐτὴ ἡ ἀτιμία.

"Ἐτσι μονάχα θὰ σωθοῦν τὰ παιδιά.

"Ἐτσι μονάχα μπορεῖ νὰ συναισθανθοῦν τὴν εὐθύνη τους οἱ «ἐκάστοτε» ὑπουργοί. **Αὔ.Θ.**